

Sygn. akt V CSK 406/14

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa J. S.

przeciwko A. M.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 lutego 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 24 stycznia 2014 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powód J. S. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z 24 stycznia 2014 r. oddalającego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w W. z 11 czerwca 2013 r., którym w następstwie uwzględnienia zarzutu przedawnienia roszczenia oddalono powództwo o zapłatę wniesione przeciwko A. M.

Sąd Najwyższy, oceniając – na podstawie art. 398⁹ § 1 – skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Ustawodawca, wprowadzając skargę kasacyjną jako nadzwyczajny środek prawny służący od prawomocnych orzeczeń, podkreślił, że jej celem jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Jego rolą nie jest zatem korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły. Ocena podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje w ramach tzw. przedsądu. Sąd Najwyższy bada, czy wskazano i należycie umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § 1, tj. czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, i przyjmuje ją do rozpoznania, jeżeli jest spełniona przynajmniej jedna z nich. W art. 398⁴ § 2 k.p.c. przewidziano wymaganie przytoczenia i odrębnego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Kognicja Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania jest ograniczona i nie obejmuje oceny zasadności podstaw skargi kasacyjnej, zastrzeżonej dla Sądu orzekającego w innym składzie.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania powód oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., podnosząc, że Sady orzekające w sprawie oczywiście błędnie przyjęły, że pełnomocnictwo udzielone pozwanemu zostało normatywnie zespolone z umową zlecenia, stąd wypowiedzenie pełnomocnictwa

pociągnęło za sobą wygaśnięcie zlecenia. Zdaniem skarżącego jeżeli istnieje stosunek podstawowy – umowa zlecenia, to jego treść musi powodować nieodwołalność pełnomocnictwa i skutkować obowiązkiem zapłaty wynagrodzenia.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym jego zdaniem Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią juretryczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia.

Nie odpowiada temu wymaganiu przedstawiona przez skarżącego motywacja powołanej przyczyny skargi, gdyż zawarty w niej wywód oparty jest na założeniach, których brak w motywach rozstrzygnięcia Sądu drugiej instancji. Sąd Apelacyjny w (...) dokonał bowiem wykładni oświadczenia woli złożonego przez T.M. w formie pisemnej, w wyniku której uznał, iż obejmowało ono zarówno wypowiedzenie umowy zlecenia, jak i pełnomocnictwa udzielonego w celu jej wykonania. Związek ustalony przez Sąd ma zatem charakter jednostkowy, faktyczny, ustalony w drodze interpretacji oświadczenia woli, nie zaś normatywny - jak twierdzi skarżący. Ustalenie sensu i znaczenia oświadczenia woli zostało dokonane zgodnie z ustawowymi dyrektywami wykładni i nie nosi znamion oczywistej nieprawidłowości.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

